

DEPARTAMENT D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA

RESOLUCIÓ

ARP/2372/2006, de 29 de juny, per la qual s'aprova l'acord de concentració parcel·lària de la zona regable dels termes municipals de Peramola i Bassella.

Pel Decret 12/2003, de 8 de gener (DOGC núm. 3805, de 22.1.2003), es va declarar d'utilitat pública i urgent execució la concentració parcel·lària de la zona regable dels termes municipals de Peramola i Bassella; i per la Resolució ARP/2327/2004, de 29 de juliol, del director general de Desenvolupament Rural (DOGC núm. 4211, de 3.9.2004), es van aprovar les bases definitives, que van ser declarades fermes per la Resolució ARP/3108/2005, de 21 d'octubre, del director general de Desenvolupament Rural (DOGC núm. 4504, de 7.11.2005);

Atès que s'ha complert el tràmit d'informació pública del projecte de concentració parcel·lària de la zona regable dels termes municipals de Peramola i Bassella amb la publicació de l'Anunci corresponent al DOGC núm. 4510, de 15.11.2005, i s'han recollit les observacions formulades pels interessats;

Vista la proposta de la Subdirecció General d'Infraestructures,

RESOLC:

Article 1

Aprovar l'acord de concentració parcel·lària de la zona regable dels termes municipals de Peramola i Bassella.

Article 2

D'acord amb l'article 210 de la Llei de reforma i desenvolupament agrari, aquesta resolució es publicarà al DOGC, als Serveis Territorials del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de Lleida i, durant tres dies hàbils al tauler d'anuncis dels ajuntaments de Peramola i Bassella, on restarà exposat l'acord de concentració parcel·lària durant trenta dies hàbils.

Durant aquest termini es podrà interposar recurs d'alçada davant el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Pel que fa a les despeses dels peritatges necessaris per a la resolució del recurs, serà d'aplicació el que estableix l'article 216 de la Llei de reforma i desenvolupament agrari.

Lleida, 29 de juny de 2006

JOAN BESORA I BALCELLS
Director general de Desenvolupament Rural
PG-160593 (06.198.051)

DEPARTAMENT DE MEDI AMBIENT I HABITATGE

ORDRE

MAH/357/2006, de 5 de juliol, per la qual es modifica l'Ordre MAH/293/2006, de 9 de juny, per la qual es modifica la dotació pressupostària de la convocatòria d'ajuts per a actuacions d'ordenació ambiental de la il·luminació exterior, aprovada per l'Ordre MAH/159/2006, de 29 de març (DOGC núm. 4657, de 19.6.2006).

Havent-se detectat un error en el tercer paràgraf de l'article únic de l'Ordre MAH/293/2006, de 9 de juny, s'escau modificar l'esmentat paràgraf tal com es detalla en aquesta Ordre.

En conseqüència,

ORDENO:

Article únic

Modificar el tercer paràgraf de l'article únic de l'Ordre MAH/293/2006, de 9 de juny, per la qual es modifica la dotació pressupostària de la convocatòria d'ajuts per a actuacions d'ordenació ambiental de la il·luminació exterior, aprovada per l'Ordre MAH/159/2006, de 29 de març (DOGC núm. 4657, de 19.6.2006), que queda redactat de la manera següent:

“D'aquesta quantitat es destinen 210.000 euros a redactar plans d'adequació de la il·luminació exterior existent i 1.392.555,55 euros a executar projectes d'adequació.”

Barcelona, 5 de juliol de 2006

FRANCESC BALTASAR I ALBESA
Conseller de Medi Ambient i Habitatge
(06.185.150)

RESOLUCIÓ

MAH/2370/2006, de 3 de juliol, per la qual es fa públic l'Acord del Govern de 20 de juny de 2006, pel qual s'aprova el Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes 2005.

Atès que el Govern de la Generalitat de Catalunya, en la sessió de 20 de juny de 2006, va adoptar l'Acord pel qual s'aprova el Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes 2005,

RESOLC:

Fer públic l'Acord del Govern de 20 de juny de 2006, pel qual s'aprova el Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes 2005, el qual es transcriu annex a aquesta Resolució.

Contra aquest Acord, que exhaureix la via administrativa, es pot interposar, amb caràcter postestatiu, recurs de reposició davant l'òrgan que l'ha dictat en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la publicació d'aquesta Resolució al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, de conformitat amb el que preveuen els articles 116 i 117 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, en la redacció que en fa la Llei 4/1999, de 13 de gener, o bé interposar directament recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la publicació d'aquesta Resolució al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, de conformitat amb el que disposa l'article 46.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Barcelona, 3 de juliol de 2006

FRANCESC BALTASAR I ALBESA
Conseller de Medi Ambient i Habitatge

ACORD

de 20 de juny de 2006, del Govern de la Generalitat, pel qual s'aprova el Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes 2005.

La Generalitat de Catalunya, en exercici de les competències estatutàriament assumides en matèria de desenvolupament legislatiu i de gestió del medi ambient, així com l'exclusiva sobre aprofitaments hidràulics quan les aigües discorrin íntegrament dins de Catalunya (articles 10.1.6 i 9.16), va aprovar la Llei 19/1991, de 7 de novembre, de reforma de la Junta de Sanejament, posteriorment modificada per la Llei 7/1994. Aquesta Llei reservava al Govern de la Generalitat l'aprovació del Pla de sanejament de Catalunya, i en regulava la tramitació així com el contingut mínim.

El Govern, en la sessió de 7 de novembre de 1995, va aprovar el Pla de sanejament de Catalunya, en compliment de la Directiva 91/271/CEE, del Consell de 21 de maig de 1991, sobre el tractament d'aigües residuals urbanes, modificada per la Directiva 98/15/CE de la Comissió de 27 de febrer i de la normativa bàsica estatal, tot i avançant-se en el calendari de les actuacions previstes per la legislació esmentada.

En desenvolupament del Pla de sanejament esmentat i per tal d'assolir els seus objectius en relació amb el sanejament de les aigües residuals procedents de nuclis urbans, es va dictar el primer Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes.

Aquest programa tenia per objecte, bàsicament, la realització dels sistemes de sanejament en els nuclis de més de dos mil habitants equivalents. En aplicació de les seves determinacions s'han executat a Catalunya prop de tres-centes depuradores.

L'any 2002, i amb l'objectiu de definir totes les actuacions destinades a la reducció de la contaminació originada per l'ús domèstic de l'aigua i, per tant, l'assoliment dels objectius de qualitat en aquells paràmetres que afecten l'esmentada contaminació, especialment les actuacions que afecten les aglomeracions urbanes de menys de dos mil habitants equivalents, el Govern va aprovar un nou Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes (PSARU 2002) per Acord de 10 de setembre de 2002 pel qual s'aprova el document general, desenvolupat per diversos documents d'aplicació territorial aprovats per acords de Govern de 10 i 25 de setembre i de 5 de novembre.

El 2005 el Parlament de Catalunya ha instat el Govern a aprovar la revisió de l'esmentat Programa de conformitat amb els criteris temporals i competencials que resulten de les normatives europea i catalana i de les regulacions sectorials aplicables, i dotar el servei de sanejament, com a part del cicle de l'aigua, dels recursos econòmics i financers necessaris per fer-ne viable la prestació en els termes de la dita normativa. És per això que el PSARU 2005 conté dos escenaris temporals de planificació de les actuacions de sanejament: l'escenari 2006-2008 i l'escenari 2009-2014. El primer escenari suposa que, abans del 31 de desembre de 2008, hauran estat iniciades totes les actuacions englobades en aquest primer escenari d'acord amb la programació i l'esquema de finançament resultant del contracte programa que aprovi el Govern.

La transposició parcial de la Directiva 2000/60/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2000, per la qual s'estableix un marc comunitari d'actuació en l'àmbit de la política d'aigües mitjançant la Llei 62/2003, de 30 de desembre, ha suposat la incorporació en la legislació d'aigües dels objectius ambientals que fixa. Per al seu assoliment s'estableixen principalment dos elements, la planificació i els instruments econòmics.

Aquestes noves exigències i els termes del mandat del Parlament de Catalunya justifiquen l'aprovació d'un nou PSARU, en substitució de l'anterior, i establir un seguit de mesures que, adreçades a l'assoliment dels objectius, persegueixen una millor assignació dels recursos disponibles mitjançant la prioritització de les actuacions en uns escenaris temporals que (malgrat que excedeixen del termini conferit per la Directiva 91/271/CEE, de 21 de maig, sobre el tractament d'aigües residuals urbanes), responen als mandats, previsions i calendaris de l'esmentada Directiva 2000/60/CE.

La millor assignació dels recursos disponibles i la prioritització de les actuacions requereix una major concreció del concepte de sanejament en alta i de sanejament en baixa de cara a una correcta imputació dels costos d'inversió i explotació dels elements que els integren. Tal fet obliga a preveure els períodes transitoris necessaris que permetin l'adaptació de la definició i de la imputació dels costos a les noves realitats i necessitats, tant pel que fa a la inversió de les instal·lacions de sanejament associades (col·lectors interceptors, estacions de bombament, sobreexidors) com a la seva explotació. Això explica la necessitat de preveure una comissió paritària de seguiment del nou PSARU 2005.

En aquest nou PSARU també es preveu la subscripció d'acords voluntaris entre l'Administració amb competències urbanístiques, l'Agència Catalana de l'Aigua i els propietaris per tal de formalitzar el compromís de col·laboració en matèria de sanejament de creixements urbanístics.

Un cop el Programa ha estat aprovat inicialment en data de 22 de juliol de 2005 pel Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua, de conformitat amb l'article 11.7.a) del Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya, aprovada per Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, s'han seguit els tràmits d'informació pública i d'audiència a les entitats representatives dels interessos afectats i han estat valorades les al·legacions presentades. Igualment ha estat dictaminat favorablement pel Consell per l'Ús Sostenible de l'Aigua. Susbanciats aquests tràmits i havent estat aprovat provisionalment pel Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua, en la seva sessió de 22 de desembre, el Govern, a proposta del conseller de Medi Ambient i Habitatge, acorda:

—1 S'aprova el Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes 2005, que s'adjunta per annex.

—2 L'execució material de les actuacions previstes en el Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes 2005 s'ha d'ajustar a les previsions contingudes en el contracte programa que aprovi el Govern i, si s'escau, durant l'any 2008 es pot procedir a revisar-lo en funció de la seva evolució i dels recursos que es puguin obtenir de l'Administració General de l'Estat.

—3 Es faculta l'Agència perquè assumeixi amb caràcter excepcional, dins de l'import global de les previsions contingudes en el PSARU, la inversió per a la construcció de les instal·lacions de sanejament associades amb la data límit de 31 de desembre de 2015. Per a les noves instal·lacions de sanejament associades, es faculta l'Agència perquè assumeixi els costos d'explotació fins al 31 de desembre de 2012.

—4 Es constitueix una comissió paritària de seguiment de l'aplicació del Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes 2005, integrada per quatre representants de l'Agència Catalana de l'Aigua i quatre representants dels ens locals designats per meitats entre les dues associacions més representatives de Catalunya. A les sessions d'aquest òrgan hi poden assistir, com a convidats, representants de les administracions locals competents en funció dels temes a trac-

tar. Els criteris d'aquesta Comissió, pel que fa a la determinació tècnica de sanejament en alta i en baixa, han de respectar allò contingut en el PSARU, la legislació vigent i l'aplicació dels criteris tècnics que fins ara han estat emprats. A més, cal que tinguin en compte les noves realitats creades pel creixement urbanístic, que ajudaran a determinar els conceptes de sanejament en alta i en baixa.

ANNEX

Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes 2005

—1 Introducció

L'any 1981 el Parlament de Catalunya va instituir un model propi de política de sanejament de les aigües residuals. Es creà un cànon sobre el consum de l'aigua destinada, de manera íntegra i finalista, al tractament de les aigües.

El Pla de sanejament de Catalunya va ser aprovat pel Govern de la Generalitat, en data 7 de novembre de 1995, en compliment de les disposicions de la Llei 19/1991, de 7 de novembre, de reforma de la Junta de Sanejament, i de la Directiva 91/271/CEE del Consell, de 21 de maig. Aquest Pla defineix els objectius de qualitat en els rius de Catalunya i la seva classificació com a zones menys sensibles, normals i sensibles (segons l'exigència de qualitat creixent).

Per a l'assoliment d'aquests objectius es preveuen cinc programes que desenvolupen el Pla de sanejament de Catalunya. Un d'aquests és el Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes (PSARU).

Tots cinc programes determinen les actuacions que s'han de dur a terme per tal que, cadascun en el seu àmbit, permetin assolir completament els nivells de qualitat establerts en el Pla de sanejament.

El primer Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes tenia per objecte, bàsicament, la realització dels sistemes de sanejament als nuclis de més de dos mil habitants equivalents i en aquells que tenien una afecció al medi especialment notòria. Aquest primer Programa va generar la construcció d'unes tres-centes depuradores (l'any 1990 hi havia a Catalunya setanta-set depuradores que servien poc més de dos milions d'habitants).

El PSARU 2002 va substituir el primer Programa i va incloure tant la seva revisió com la definició de les actuacions restants i de les que afecten les aglomeracions urbanes de menys de dos mil habitants equivalents. Textualment, el PSARU 2002 va constar d'un document general i vint documents d'aplicació territorial a les diverses conques de Catalunya.

El PSARU 2005 neix amb l'objectiu de substituir el PSARU 2002.

—2 Marc legal

2.1 Directiva 2000/60/CE, de 23 d'octubre, per la qual s'estableix un marc comunitari d'actuació en l'àmbit de la política d'aigües.

La Directiva estableix un marc comunitari d'actuació en l'àmbit de la política d'aigües en tots els països de la Unió Europea. Va adreçada a la protecció de les aigües i pretén aconseguir abans de l'any 2015 un bon estat de les masses d'aigua superficials, mitjançant el des-

envolupament de mesures de protecció, millora i regeneració d'aquestes masses. És per això que l'Agència Catalana de l'Aigua ha realitzat, en compliment dels articles 5, 6 i 7 de la Directiva, la caracterització de masses d'aigua i anàlisi del risc d'incompliment a Catalunya.

De conformitat amb les definicions d'aquesta Directiva, s'arriba al bon estat de les aigües quan el seu estat ecològic és bo o molt bo. La mateixa Directiva determina els instruments que han de permetre l'assoliment dels objectius, entre els quals cal esmentar el Programa de mesures i el Programa de seguiment i control.

Tanmateix estableix un escenari únic i exigent en el marc de l'aigua que ordena la resta de directives específiques ja vigents dins de l'àmbit europeu.

2.2 Directiva 91/271/CEE, de 21 de maig, sobre el tractament d'aigües residuals urbanes.

Aquesta Directiva té per objecte l'ordenació de la recollida, tractament i abocament de les aigües residuals urbanes, així com el tractament i abocament de les aigües residuals procedents de determinades activitats industrials, i disposa que, per la seva aplicació, els estats membres adoptin el corresponent programa.

La Directiva esmentada defineix clarament els nivells de tractament d'aigües residuals urbanes i els calendaris d'implementació per a les aglomeracions de més de dos mil habitants equivalents; en canvi, no imposa un determinat nivell de tractament per a les de menys de dos mil habitants equivalents i només estableix que sigui l'adequat, és a dir, que permeti assolir els nivells de qualitat establerts per al medi receptor, i fixa la data límit de la seva implementació el 31 de desembre de 2005.

La Directiva 91/271 CEE va ser modificada per la Directiva 98/15/CE amb la finalitat d'homogeneïtzar els criteris d'aplicació als diversos estats membres.

2.3 Directiva 76/464/CEE, relativa a la contaminació causada per determinades substàncies perilloses abocades al medi aquàtic.

Aquesta Directiva s'orienta a eliminar la contaminació de les aigües causada per les substàncies perilloses incloses en la llista I i a reduir la contaminació respecte de les incloses en la llista II. Pel que fa als abocaments efectuats en el clavegueram, en el seu article 3.2 disposa que, si conté substàncies de la llista I, el permís d'abocament ha de fixar les normes d'emissió.

2.4 Legislació bàsica estatal.

Reial decret llei 11/1995, de 28 de desembre, pel qual s'estableixen les normes aplicables al tractament de les aigües residuals urbanes.

Mitjançant aquest Reial decret llei, es transposa la Directiva 91/271/CEE a l'ordenament intern espanyol i es disposa que per a l'aplicació de les seves disposicions cal que les comunitats autònomes elaboraran un pla o programa. També inclou la taula de graus de tractament i prioritats cronològiques:

Paràmetre	Tractament secundari	
	Concentració	Percentatge de reducció
DBO ₅ mg/l d'O ₂	25	70-90 %
DQO mg/l d'O ₂	125	75%
Sòlid suspensió mg/l ²	35-60	90-70%
	> o < 10.000 h-e	

Fòsfor total mg/l P ⁴¹⁵
 Nitrogen total mg/l N
 [N Kjeldahl total
 (òrgan. + NH₃) +
 N en (NO₂)-+ N en
 (NO₃)-] ⁴¹⁵

Paràmetre	Tractament secundari + eliminació N i P Zones sensibles	
	Concentració	Percentatge de reducció
DBO ₅ mg/l d'O ₂	25	70-90% 40% ¹
DQO mg/l d'O ₂	125	75%
Sòlid suspensió mg/l ²	35-60	90-70%
Fòsfor total mg/l P ⁴¹⁵	2 mg/l per 10.000 h-e < P > 100.000 h-e 1 mg/l per P > 100.000 h-e	80%
Nitrogen total mg/l N [N Kjeldahl total (òrgan. + NH ₃) + N en (NO ₂)-+ N en (NO ₃)-] ⁴¹⁵	15 mg/l per 10.000 h-e < P > 100.000 h-e ³ 10 mg/l per P > 100.000 h-e ³	70% - 80%

Paràmetre	Tractament primari	Tractament adequat
	Percentatge de reducció	
DBO ₅ mg/l d'O ₂	20%	
DQO mg/l d'O ₂		
Sòlid suspensió mg/l ²	50%	
Fòsfor total mg/l P ⁴¹⁵		
Nitrogen total mg/l N [N Kjeldahl total (òrgan. + NH ₃) + N en (NO ₂)-+ N en (NO ₃)-] ⁴¹⁵		No s'especifica tractament, només es condiciona que les aigües abocades compleixin els objectius de qualitat del medi receptor

1. Estació depuradora d'aigües residuals en alta muntanya (> 1.500 m). Adaptació del tractament a la temperatura.

2. En mostres sense filtrar. En pous de fermentació, sobre mostres filtrades; però en mostres sense filtrar, MES no > 150 mg/l.

3. Mitjana diària no > 20 mg/l a T = 12°C. En substitució d'aquests requisits, es pot aplicar una limitació de temps de funcionament que tingui en compte les condicions climàtiques regionals.

4. S'exceptuen les instal·lacions que no es mostrin significatives per arribar a un 75% de reducció de P i/o N en la zona interessada.

5. Limitacions per a zones sensibles propenses a l'eutrofització. En les definides per a la utilització com a aigua potable, cal no sobrepassar els límits imposats per la legislació.

Reial decret 509/1996, de 15 de març, pel qual s'estableixen les normes aplicables al tractament de les aigües residuals urbanes.

Mitjançant aquest Reial decret es completa la incorporació de la Directiva 91/271/CEE. Així mateix, fixa els requisits tècnics que han de complir els sistemes col·lectors i les instal·lacions de tractament de les aigües residuals; els requisits dels abocaments procedents de les instal·lacions secundàries o d'aquells que s'hagin de realitzar en zones sensibles, i regula el tractament previ dels abocaments de les aigües residuals industrials quan es realitzin en sistemes col·lectors o en instal·lacions de depuració d'aigües residuals urbanes. Igualment, determina els criteris que s'hauran de tenir en compte per a la declaració de zones sensibles, zones normals i zones menys sensibles.

Reial decret 1664/1998, de 24 de juliol, pel qual s'aproven els plans hidrològics de conca.

Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'aigües, modificat per la Llei 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social.

Aquest Reial decret legislatiu va incorporar parcialment la Directiva 2000/60/CE i en concret els objectius mediambientals a assolir i els terminis per fer-ho.

2.5 Legislació catalana.

Pla de sanejament de Catalunya, aprovat per Acord de Govern de 7 de novembre de 1995.

Decret 130/2003, de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament dels serveis públics de sanejament.

Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, pel qual s'aprova el Text refós de la legislació en matèria d'aigües de Catalunya.

—3 Antecedents

El Pla de sanejament de Catalunya va aprovar uns objectius de qualitat que calia assolir mitjançant el desenvolupament de programes diversos. Un dels principals ha estat el Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes (PSARU) que, conjuntament amb el de Tractament de fangs de depuradora, són responsabilitat de l'Agència Catalana de l'Aigua. L'Agència es finança, per a aquell fi, amb el cànon de l'aigua, amb aportacions de fons europeus i amb la participació del Govern espanyol a través del Pla nacional de sanejament i depuració.

El Programa de sanejament d'aigües residuals urbanes (PSARU) és un instrument de la planificació hidrològica que desenvolupa el Pla de sanejament de Catalunya i que té per objecte la definició de totes les actuacions destinades a la reducció de la contaminació originada per l'ús urbà de l'aigua (llevat de les actuacions derivades del PSARI 2003 i del futur Programa AntiDSU) en compliment del Reial decret llei 11/1995, de 28 de desembre, pel qual s'estableixen les normes aplicables al tractament de les aigües residuals urbanes, desenvolupat per Reial decret 509/1996, de 15 de març, els quals transposen la Directiva 91/271/CEE, del Consell, de 21 de maig, sobre el tractament d'aigües residuals urbanes.

Catalunya gaudeix d'un coneixement i d'un gran compliment normatiu en sanejament que prové del consolidat nivell de desenvolupament de les seves infraestructures. La inversió de quasi 2.000 milions d'euros en sanejament i tractament

de fangs ha comportat una innegable i significativa millora de les nostres masses d'aigua. Aquest fet també ha generat unes conseqüències econòmiques innegables, derivades del cost que comporta el seu manteniment, conservació, explotació i reposició d'inversions. Així doncs, cal fer front a un nivell de despesa cada cop més elevat per poder millorar i mantenir la qualitat dels nostres recursos hídrics. Això també determina la necessitat d'assolir el màxim consens possible per tal d'adequar els recursos a les necessitats i, a la vegada, prioritzar les necessitats en funció dels recursos disponibles. D'aquesta manera cal establir el punt d'equilibri entre la voluntat de garantir les qualitats del tractament i del medi, amb una adequada repercussió de costos, que permetin la seva suficiència econòmica i la major equitat possible en la repercussió dels esmentats costos a través del cànon de l'aigua i d'altres figures impositives, si així es considera.

Des de 1981, quan es crea el cànon de sanejament i l'increment de tarifa de sanejament (ITS), l'activitat d'execució d'infraestructures de l'antiga Junta de Sanejament viu un punt d'inflexió que deriva en l'increment del número de sistemes de sanejament en servei en poc més de 20 anys. Les despeses d'explotació i manteniment d'aquests sistemes són força significatives i el present Programa fa una observació més àmplia dels objectius finals, més enllà de les previstes a la Directiva 91/271/CE de tractament d'aigües residuals urbanes, que obliga (amb caràcter majoritari) a dotar de sistemes amb tractament biològic a les aglomeracions de més de 2.000 habitants equivalents abocant a aigües continentals o de més de 10.000 habitants equivalents abocant a aigües costaneres.

La nova perspectiva que es proposa en aquest Programa pretén assolir un servei equivalent o superior amb un cost suportat assumible. Com que la disponibilitat econòmica no és il·limitada, el plantejament del present PSARU 2005 passa per adaptar els instruments disponibles a un menor cost (aturar temporalment alguns tractaments sense afecció negativa pel medi receptor, per exemple) i a alleugerir la responsabilitat derivada de compromisos el cost d'inversió i/o d'explotació i manteniment limitin la capacitat real de l'Administració hidràulica de Catalunya per donar compliment efectiu a les obligacions de sanejament, alhora que competencialment siguin abastables des d'altres àmbits del Govern.

La Directiva 2000/60/CE del Parlament Europeu i del Consell de 23 d'octubre de 2000, per la qual s'estableix un marc comunitari d'actuació en l'àmbit de la política d'aigües (en endavant Directiva marc de l'aigua), i la Llei 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social que incorpora parcialment la Directiva marc de l'aigua, introdueixen aspectes prou rellevants com perquè s'hagi considerat causa justificativa per l'adopció d'un nou PSARU en substitució del PSARU 2002. La Directiva marc de l'aigua, al temps que sanciona uns nous objectius que es converteixen en mínims d'assoliment obligatori pels estats membres una vegada exhaurit el termini conferit, preveu també els instruments que han de permetre la seva consecució i en destaca dos, la planificació i els instruments econòmics, amb la finalitat que es faci efectiu el principi de recu-

peració dels costos dels serveis relacionats amb l'aigua, inclosos els ambientals i els del recurs. Aquestes previsions de la Directiva també han tingut el seu reflex en la legislació bàsica estatal, amb la introducció de l'article 111 bis, que obliga l'Administració a tenir en compte el principi de recuperació dels costos dels serveis relacionats amb la gestió de l'aigua, i l'aplicació del qual s'haurà de fer de manera que incentivi l'ús eficient de l'aigua per tal de contribuir a l'assoliment dels objectius establerts. El present PSARU 2005 substitueix, a partir de la seva aprovació definitiva, el PSARU 2002, i incorpora ara les parts que continuen vigents en data d'avui, i de manera destacada els objectius de qualitat que van ser també incorporats al Programa de sanejament d'aigües residuals industrials 2003 (PSARI 2003).

El fins ara vigent PSARU 2002 va ser aprovat per diversos acords de Govern:

Acord de Govern de 10 de setembre de 2002, pel qual s'aprova el document general del PSARU (publicat per la Resolució MAB/3053/2002, de 15 d'octubre).

Acord de Govern de 10 de setembre de 2002, pel qual s'aprova el primer desenvolupament territorial del PSARU relatiu a les conques de la Tordera, l'Ebre, la Garona i la Noguera Pallaresa (publicat per la Resolució MAB/3054/2002, de 15 d'octubre).

Acord de Govern de 25 de setembre de 2002, pel qual s'aprova el segon desenvolupament territorial del PSARU relatiu a les conques de la Noguera Ribagorçana, la Muga i el Fluvià (publicat per la Resolució MAB/3055/2002, de 14 d'octubre).

Acord de Govern de 25 de setembre de 2002, pel qual s'aprova el tercer desenvolupament territorial del PSARU relatiu a les conques de la Sénia, les rieres del Maresme, les rieres de la Costa Brava, les rieres del Garraf, les rieres del Baix Penedès i el Gaià (publicat per la Resolució MAB/3056/2002, de 15 d'octubre).

Acord de Govern de 5 de novembre de 2002, pel qual s'aprova el quart desenvolupament territorial del PSARU relatiu a les conques del Llobregat, el Ter i el Daró, el Segre, les rieres meridionals i Riudecanyes, el Francolí, el Besòs i el Foix (publicat per la Resolució MAB/3654/2002, de 13 de novembre).

—4 Els objectius de qualitat

La diversitat ambiental a Catalunya és rica i plural i obliga a unes consideracions respecte del nivell d'exigència de sanejament i d'adaptació de tractaments concrets molt específiques, amb un nombre quasi il·limitat de variables.

Un dels objectius fonamentals en l'actual política de l'aigua d'acord amb el Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, i la Directiva marc és aconseguir, com a mínim, el bon estat ecològic de totes les masses d'aigua i, si bé s'indica que se centrarà en aspectes biològics, continuen sent de gran importància els paràmetres fisicoquímics descriptors de la qualitat de les aigües, ja sigui per si mateixos o per les implicacions que tenen precisament en alguns indicadors de tipus biològic (no hi ha biosi sense abiosi).

El Text refós de la Llei d'aigües aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol, ja preveu, com un dels objectius de la protecció del domini públic hidràulic, la prevenció del dete-

riorament de l'estat ecològic i de la contaminació de les aigües per tal d'assolir un bon estat general. A tal efecte, disposa que reglamentàriament s'establiran els nivells de qualitat corresponents als esmentats estats de les aigües, així com els terminis per assolir-los.

Les exigències de qualitat de les aigües també resulten del Pla de sanejament de Catalunya que va fixar uns determinats objectius de qualitat de les aigües als quals anaven associats uns usos determinats.

A fi de dur a terme una correcta fixació dels límits d'abocament de les aigües depurades, i tenint en compte el necessari enfocament combinat emissions-immissions que preveuen les últimes directives i en especial la de control integral de la contaminació i la Directiva marc, s'han establert uns nous objectius de qualitat físicoquímica. S'entén que els objectius així formulats no responen plenament a allò que demana la Directiva, sinó que caldrà completar-los amb altres paràmetres que permetin caracteritzar el bon estat ecològic.

Aquests objectius, establerts a l'annex 5, van adreçats a orientar l'actuació de l'Agència Catalana de l'Aigua tant en el desenvolupament de les seves tasques de planificació, com en el disseny de les plantes de tractament d'aigües residuals urbanes, de manera que afavoreixin el seu assoliment d'acord amb les previsions i terminis que resultin de les disposicions de la Unió Europea i de la seva corresponent transposició.

Els esmentats objectius són, doncs, els que s'haurien de complir una vegada desenvolupats els diversos plans i programes de mesures destinats a millorar la qualitat dels medis receptors. L'Estat ja ha incorporat a l'ordenament jurídic intern la Directiva 2000/60/CE i els objectius mediambientals a assolir. Cal dir que l'objectiu de prevenir el deteriorament de les masses d'aigua superficials és exigible des que va entrar en vigor la Llei de transposició, és a dir, l'1 de gener de 2004.

Si bé fins ara l'adequació de l'acompliment dels objectius de qualitat ha estat mesurada en els termes de la Directiva 91/271 pel que fa a l'abocament de les EDAR (estacions depuradores d'aigües residuals) (DQO, DBO₅, MES i nutrients si cal), el PSARU 2005 aposta decididament per la regularització dels abocaments depurats en funció de l'impacte sobre la massa d'aigua receptora i per l'autorització d'abocament com a instrument d'intervenció administrativa, la qual cosa implicarà la modificació dels corresponents preceptes del Decret 130/2003, de 13 de maig.

—5 Diagnosi

El PSARU 2005 aflora les necessitats d'executar actuacions d'ampliació, millora, adaptació i remodelació de depuradores existents, i que vénen a incrementar el volum d'inversió del sanejament sense que això suposi un increment en el compliment d'obligacions legals (compliment que ja s'està donant), però sí una garantia en l'assoliment dels objectius de qualitat. Aquest fet permet introduir un seguit de consideracions que orbiten al voltant del sanejament urbà: habitualment, l'ampliació de les plantes depuradores ve obligada pels creixements urbanístics vinculats a canvis en el règim del sòl (de no urbanitzable a urbanitzable) que, per llei, haurien de córrer a càrrec dels promotors pel que fa a la

construcció tant del clavegueram com dels col·lectors en alta i de la depuradora (en la seva proporció).

Especial atenció mereix el component industrial en els afluents de les depuradores públiques. Si bé en sistemes de sanejament de dimensions grans i mitjanes aquest component té escassa incidència, en sistemes petits, com més gran és la proporció industrial en les aigües residuals a tractar, més dificultat s'observa en l'eficiència de depuració de l'EDAR. En aquest sentit, tant el PSARU 2003 com el Reglament dels serveis públics de sanejament posen a disposició les eines que permeten d'una part que les depuradores públiques puguin oferir el serveix que se'ls exigeix, i d'una altra que l'ordenament del comportament del sector industrial faci compatible la seva activitat amb el primer objectiu.

Altra dimensió pren la reutilització d'aigües depurades, i no precisament la indirecta (com pugui ser el computar l'efluent de la depuradora de Manresa, per exemple, com a recurs del Llobregat). El futur programa de Reutilització (PRAC) pren un paper de complementarietat al PSARU 2005 i ambdós s'han de moure segons les directrius de la gestió hídrica en el seu conjunt. Això vol dir, per exemple, que una reutilització pot suposar una disminució de la pressió en algun tram de riu i en un moment determinat, diversificant la visió cartesiana de la Directiva 91/271/CE, i atorgant una garantia en la qualitat de l'abocament necessària per a la gestió integrada del recurs tot i disminuint costos de potabilització.

5.1 Desequilibri econòmic.

Amb l'entrada en funcionament dels grans sistemes de sanejament, les despeses d'explotació s'han convertit en la principal destinació del canó de l'aigua (de les necessitats financeres estimades en el període 2005-2014, i avaluades en 6.764 milions d'euros, un 71,7% és per al sanejament). Afegit a això, la dificultat de l'establiment de noves figures positives (si més no a curt termini), la dificultat social d'incrementar el propi canó i la insatisfacció parcial d'alguns compromisos, minven en gran mesura la capacitat inversora de l'Agència. També es produeix aquesta situació en un moment en què els compromisos que s'han acumulat amb l'administració local han obligat a la reconsideració o, en el millor dels casos, la reprogramació d'aquells compromisos.

L'any 2004 el 62% dels ingressos de l'Agència Catalana de l'Aigua es dedicaven a l'explotació dels sistemes de sanejament. Encara no havia entrat en funcionament el tractament biològic de la depuradora del Besòs; quan ho faci, s'assolirà el compliment de més del 95% del sanejament de Catalunya, basant-se en població servida. Tanmateix, i a l'altre costat de la balança, els ingressos han superat alguns esculls però no han crescut al mateix ritme, i s'afegeix el fet que resta pendent de pagament una part dels compromisos financers assumits per l'Estat en virtut del Pla nacional de sanejament i depuració.

5.2 Apreciació de les deficiències i dels excedents.

La Directiva 91/271/CE, en l'àmbit europeu, té un encaix que no és probablement el més adequat per a Catalunya. D'una banda, pel caràcter mediterrani del nostre clima i, d'una al-

tra, per la pressió urbana que s'exerceix sobre els nostres rius i aquífers. Aquesta directiva de tractament de les aigües residuals urbanes determina un nivell de tractament, biològic, per a les aglomeracions urbanes de més de 2.000 habitants equivalents abocant a llera i de més de 10.000 habitants equivalents abocant a mar.

Sobre això, cal preveure un tractament adequat per als nuclis per sota dels límits esmentats, i adequat vol dir el que permeti assolir els objectius de qualitat. El gruix de la inversió en sanejament que resta per desenvolupar a Catalunya correspon d'una banda als nuclis que requereixen un tractament adequat i, d'una altra, a la finalització i adaptació dels sistemes majors. Tots aquests sistemes (i especialment els de més envergadura) tenen la capacitat de depurar fins als nivells exigits per la normativa. Cal descobrir si alguns sistemes amb capacitat superior a la necessària poden adaptar el seu funcionament a una millor eficàcia dels costos que suposa. Que hi hagi un excés de capacitat de tractament no és sinònim de dedicar recursos a millorar un abocament quan el medi no ho demana. A l'Agència no només la vinculen els objectius de qualitat vigents sinó també els límits d'abocament que estableix la legislació sobre depuració d'aigües residuals. Per aquest motiu les actuacions que emprengui han d'anar adreçades al compliment de la normativa, és a dir, no són jurídicament acceptables aquelles actuacions que, tot i que no infringeixin l'objectiu de qualitat, suposin un incompliment de les condicions en què ha d'abocar una EDAR al medi. Amb aquests preceptes cal avaluar el no-malbaratament dels recursos més enllà de dites obligacions.

5.3 Més de 10 anys de sanejament.

L'evolució del servei de sanejament a Catalunya fa evidents dues conclusions: l'envelliment de les infraestructures en primer terme i el mal funcionament d'algunes depuradores com a conseqüència dels creixements urbans i/o la descompensació en les aigües d'origen divers (aigües blanques, d'origen industrial, agrícola, etc.)

Les depuradores construïdes als anys 80 i començaments dels 90 veuen avui en crisi molts dels seus components i requereixen d'una inversió en reposició que, tenint en compte l'abocament habitualment d'acord amb els límits establerts, no tenen un resultat en terme de millora en l'efluent. Ara bé, cal dir que la inversió acompanya una garantia en la continuïtat del compliment, alhora que compensa la més que probable feblesa en la part de manteniment suportada durant l'explotació en tot aquest període.

Pel que fa a la incidència d'aigües d'origen divers al domèstic en el procés de depuració, cal esmentar la presència d'aigües blanques tant en les xarxes de clavegueram com en els col·lectors en alta i de determinats residus agrícoles (oliasses i vinasses) i de substàncies d'origen industrial (en caps de setmana i en període vacacional l'aigua té un caràcter molt diferent al de la resta del temps). El PSARU 2005 no pot deixar d'anunciar la necessitat d'ordenar uns 27 sistemes de sanejament per exigir un exercici responsable de les competències, funcions i obligacions dels implicats; el PSARU 2005, com a instrument de planificació, ha d'identificar els agents connectats (domèstic o industrial assimilable o

industrial no assimilable) amb els seus cabals i les seves càrregues, així com la determinació dels elements que impedeixen que la depuradora aboqui dins dels límits establerts en el seu disseny.

Cas apart són els abocaments agrícoles (oliasses i vinasses) que no es poden connectar a sistema, i han de ser objecte de tractament específic en una planta mancomunada en l'àmbit de servei que hom estimi adequat en cada cas.

5.4 La reutilització d'aigües depurades.

Avaluats els efectes derivats de l'execució del Pla de sanejament de Catalunya, emmarcats alhora en el context social de Catalunya amb els desequilibris evidents entre desenvolupament urbà i disponibilitat de recurs, es considera necessari completar l'esforç. Dins del cicle integral de l'aigua, el cost associat al sanejament és, de llarg, el més elevat de tots (de l'ordre de quatre vegades el de la seva potabilització en terme mig). Sembla desaprofitat si un cop realitzada la tasca de sanejament no es complementa amb una certa regeneració (adaptada a l'ús pretès) i reutilització. Tres aspectes beneficiosos atorguen suport a aquesta tesi:

La millora de la qualitat abocada.

La reducció de l'impacte si finalment no s'aboca al medi.

La disminució de la pressió si la reutilització satisfà l'ús com a recurs alternatiu.

La reutilització sovint associada a usos marginals ha de ser fomentada per part de totes les administracions per fer front a un cert rebuig social vinculat directament a la percepció del risc. Cada cop més, el creixent nombre d'experiències en aquest camp palesen la necessitat d'un programa de reutilització d'aigua a Catalunya (PRAC) les mesures del qual han de ser coherents amb els objectius d'aquest PSARU 2005. Això és el que ha de permetre assolir nivells d'estalvi equivalents a un ordre de magnitud, com a recurs, similar al de consum. Cal parlar de reutilització en termes d'hm³, no només de m³.

Al marge de la reutilització com a font alternativa de recurs, altre avantatge és la millora implícita en la qualitat de l'abocament. Ambdós aspectes són especialment observats en temps sec i especialment determinants en èpoques de sequera, fenomen que apareix a casa nostra amb notable freqüència.

5.5 La qualitat quan plou.

En un país de clima amb marcat caràcter mediterrani, els episodis de pluja són inesperats i sovint intensos. En aquestes condicions, els efectes dels sobreiximents sobre la qualitat del medi evidencien les mancances de previsió als sistemes de sanejament. Ja el PSARU 2002 posava de manifest la necessitat de conèixer amb detall les xarxes de clavegueram amb la finalitat d'identificar els punts on es requereixi la intervenció dels responsables per controlar i disminuir els efectes esmentats. De fet cal lamentar que el sanejament a Catalunya funcioni 350 dies l'any, i que episodis de pluja, amb l'arrossegament dels dipòsits acumulats a les canonades i al mateix sòl en sistemes de sanejament unitaris, acabin enfosquint tan intensa i costosa tasca. És necessari actuar-hi.

—6 Mesures de gestió

6.1 Gestió pròpia de despeses vinculades al tractament de l'aigua

L'energia elèctrica, de la qual l'Agència Catalana de l'Aigua ha de constituir-se com a client prioritari, pot suposar un significat estalvi, no només per condicions contractuals al mercat lliure més favorables, sinó també evitant l'efecte impositiu derivat del contracte amb tercers.

En condicions similars es troba la gestió dels fangs a abocador, on les previsions indiquen un increment molt important dels costos. Aquí entra en escena el Programa de tractament de fangs de depuradora, l'objectiu del qual és el de minimitzar el cost de la gestió integral del fang. Les actuacions d'aquest Programa en revisió obeeixen a una reconsideració conceptual dels criteris de tractament dels fangs de depuradora. Les inversions corresponents a aquest futur programa no s'integraran al PSARU 2005. Aquestes actuacions són necessàries i resulten més rendibles que les estrictament de sanejament. Si que resten programades les que formen part del tractament propi de l'aigua residual, com són la deshidratació i la digestió.

6.2 Regularització dels tractaments.

Com s'ha comentat a l'apartat de diagnòstic, cal valorar l'eliminació dels tractaments excessius, sempre i quan la reducció del nivell de tractament no suposi un empitjorament del nivell en la qualitat del medi receptor per sota del llindar objectiu ni un incompliment de les obligacions. Sovint, les depuradores disposen dels mitjans necessaris per poder assolir nivells de tractament pel damunt d'allò que legalment és obligat, representant uns costos econòmics no assumibles. Pot donar-se, fins i tot, el cas que el sobretractament apuntat pugui ser perjudicial per al medi ambient en el seu conjunt. Per entendre-ho podríem dir que si sanejar fins a un 80% costa 10, sol passar que per sanejar fins a un 90% costi 20, o fins a un 95% costi 50 (ja sigui en consum energètic, en inversió, etc.). Cal, en cada cas, valorar l'equilibri raonable entre el nivell de depuració (sempre per sobre del nivell exigít) i el cost que té assignat.

Fora de la temporada de bany, els sistemes amb emissaris abocant a mar han de regular el grau de depuració, no només al volum d'aigua que li arriba (parlem d'aglomeracions amb gran estacionalitat) sinó al nivell de tractament a què se sotmet aquest volum. Per fer factible aquesta proposta, el PSARU recomana l'anàlisi casuística de l'efecte de la mesura en determinats sistemes sobre el medi immediat, així com l'avaluació de les dades disponibles en casos de recent posada en marxa on la situació s'hagi produït fins i tot en període estival, com ara el sistema del Prat de Llobregat (amb canvi de nivell de tractament) o el d'Arenys de Mar o el de Pineda de Mar o el de Mont-roig del Camp o, fins i tot, el del Besòs. Per tal que aquesta proposta d'aturada parcial de determinats tractaments sigui viable cal:

1. Establir uns criteris objectius d'identificació dels sistemes de sanejament.

2. Que es defineixin de manera objectiva les circumstàncies en presència de les quals s'adoptarà la decisió d'aturar la planta totalment o parcialment o eliminar o suspendre determinats tractaments.

3. Que no es contravinguin els objectius de qualitat establerts.

4. Que no es contravinguin els límits d'abocament establerts.

Ateses les competències que la legislació reconeix a l'ens gestor del sistema (el Decret 130/2003, de 13 de maig, pel qual s'aprova el reglament dels serveis públics de sanejament), caldrà comptar també amb la seva consulta i audiència prèvia.

Mantenir sobretractaments té associat un sobrecost que cal tenir present per prendre consciència de les despeses a les quals es fa front per un servei amb uns beneficis que també cal quantificar.

En plantes amb funcionament deficient, on pugui haver una certa equivalència a efectes d'abocament i qualitat resultant al medi, respecte al no tractament, el plantejament és aturar-ne l'explotació fins a la resolució definitiva de la planta. Per posar un exemple, es considera indispensable valorar l'efecte que tenen les despeses anuals que costa l'explotació d'una determinada EDAR, sobre la qualitat en el riu aigües avall del seu abocament, i el que tindria sense la depuradora (acompanyat si escau amb un repartiment de l'abocament) per decidir finalment la incorporació d'una actuació programada a molt curt termini per fer efectiva l'aturada de la planta. En algun cas la proposta pot ser viable, si més no, si es tracta d'una aglomeració que obeeix la Directiva 91/271/CE sense fer cap tractament, i perquè a causa del seu mal funcionament, es prevegi connectar a un nou sistema de sanejament programat en aquest mateix PSARU. Altres casos evidents són aquells sistemes que incorporen aigües blanques a l'afluent de la depuradora, de manera que resulta una càrrega d'entrada excessivament diluïda. Aquí cal també valorar si, suposant la viabilitat legal, l'aturada total o parcial de la planta suposa un benefici substancial sense detriment del nivell de qualitat al medi. Val a dir, en relació amb les incorporacions d'aigües blanques dels col·lectors en alta, que el PSARU 2005 qüestiona la conveniència de seguir construint col·lectors i estacions de bombament en la zona fluvial (assimilable al període de retorn de 10 anys) perquè si bé a curt termini se'n beneficia la programació financera (estalvi en expropiacions), l'explotació i eficiència del sistema de sanejament en surt directament afectat.

6.3 Ordenament d'abocaments industrials.

La reorientació del sanejament industrial en el sentit de facilitar la connexió al sistema públic de sanejament d'aquelles indústries i polígons industrials sempre que s'acompleixin uns requisits mínims, troba la seva justificació en la Llei 6/1999, de 12 de juliol d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua, posteriorment refosa pel Decret legislatiu 3/2003, de 4 de novembre, que imposa la connexió a sistema públic de sanejament, llevat que l'organisme autoritzi l'abocament directe al medi per considerar-ho més beneficiós. En aquest sentit l'Agència Catalana de l'Aigua es planteja que la desconexió d'algunes indústries en determinats sistemes de sanejament públics, amb la corresponent correcció de conductes que els permeti abocar directament a medi, sigui finalment la idònia interpretació de ser més beneficiós per al medi. Aquesta mesura ha de permetre definitivament que el compliment dels abocaments de les EDAR públiques estigui garantit encara amb més regularitat, ja que probablement s'acabi tractant d'una mesura dissuasòria i persuasiva com ho han estat d'altres.

En 27 sistemes l'Agència ha constatat una excessiva proporcionalitat de l'aigua d'origen industrial respecte de la domèstica on, al marge del cost d'explotació suportat, l'eficàcia del tractament resta minorada. En la majoria d'aquests sistemes, la solució no passa només pel compliment de l'autorització d'abocament de cadascun dels establiments connectats, sinó per l'acord en un seguit de condicions addicionals pel que fa tant a aportacions de cabals com de càrregues contaminants.

En tot cas, i arribats al cas en alguns d'aquests 27 sistemes, la decisió sobre la connexió o desconnexió correspon a l'ens gestor del sistema de sanejament de què es tracti, però si la indústria està connectada complint tots els requisits, inclosos els que estableix el PSARI 2003, no se la pot desconectar.

Si, en canvi, hi ha contaminació específica i la indústria ja està connectada, aleshores s'han d'aplicar les previsions del PSARI (revisar les autoritzacions i reduir càrrega i si, tot i l'anterior, l'EDAR no té capacitat suficient, llavors sufraguen les despeses d'ampliació els industrials) (vegeu annex 3). Si la indústria estigués connectada sense la deguda autorització o amb incompliment de les seves obligacions aleshores s'hauria d'aplicar el règim sancionador previst per part de l'ens gestor.

En el cas d'abocaments a sistema degudament autoritzats, caldrà determinar els mecanismes de control de la contaminació aportada per al correcte funcionament de la instal·lació. Són a considerar valors límit de paràmetres com la relació DQO/DBO₅, el cost específic d'explotació de l'EDAR, alguns valors absoluts de concentració de contaminació, i el cost de gestió dels fangs entre d'altres. Aquests paràmetres permeten identificar els sistemes amb presència significativa de càrrega industrial. A partir d'aquest moment, cal identificar els abocaments que provoquen l'assoliment d'aquests nivells extrems i iniciar els expedients reguladors tal com estableix la legislació vigent. És a través del Pla especial de reordenament d'abocaments (PERA) que s'articularà el protocol d'actuació en el sentit descrit.

Si la indústria no està connectada i no es pot connectar perquè no concorren els requisits de connexió que preveu el PSARI i el reglament dels serveis públics de sanejament, ha de procedir a fer la seva pròpia depuració.

La possibilitat de segregar la part domèstica per ser tractada en una altra EDAR i deixar l'existent només amb la càrrega industrial de manera que l'explotació i manteniment de l'EDAR fos a càrrec de la indústria i no del sistema públic de sanejament requereix:

La definició dels criteris objectius conforme als quals es determina que una EDAR és preponderantment industrial.

L'Agència s'adreçarà a l'ens gestor proposant-li aquesta solució. Cal recordar que l'ens gestor és el que autoritza, inspecciona, sanciona i es rescabala dels sobre costos d'explotació del sistema.

Caldrà la conformitat de l'ens gestor del sistema públic de sanejament, ja que les instal·lacions del sistema públic de sanejament no s'integren en el patrimoni de l'Agència perquè la normativa en preveu la cessió obligatòria als ens gestors per la prestació del servei.

Cal també el concurs de la indústria.

L'ens gestor ha d'assumir des del bon començament la condició de gestor de la nova EDAR urbana que construeix l'Agència per sanejar les aigües residuals domèstiques.

Si ja s'hagués procedit a la cessió del sistema de sanejament a l'ens gestor (el Decret 130/2003, de 13 de maig, pel qual s'aprova el reglament dels serveis públics de sanejament, regula aquesta qüestió a l'article 39 i la disposició transitòria 2) la qüestió, amb la conformitat prèvia de l'Agència, s'hauria de resoldre directament entre la indústria i l'ens gestor, ja que suposa que aquell sistema queda fora del Pla de sanejament de Catalunya i que l'Agència no es fa càrrec de cap despesa.

6.4 Sanejament del creixement urbà.

Els nous desenvolupaments urbanístics reixen un tracte diferenciat. En els darrers 10 a 15 anys s'observa un creixement superior al previst en poblacions d'un determinat nombre d'habitants i que, en primera aproximació, és associat a capital de comarca. Això, a l'efecte de sanejament, és sinònim de saturació de plantes depuradores que sovint han estat dissenyades amb una reserva de capacitat determinada, avui ja superada. Algunes de les EDAR més grans ja han estat ampliades o s'estan ampliant, però el problema derivat de l'intens creixement de determinades ciutats és el creixement de nuclis propers a aquestes ciutats i que, tot i no ser desmesurat en termes absoluts, ho és en termes relatius i provoca que la depuradora, si n'hi ha, hagi de processar una càrrega d'entrada intratable, i si no n'hi ha, agreuja notablement el problema d'abocament.

Aquest Programa, per facilitar el compliment dels deures i obligacions que incumbeixen els propietaris de conformitat amb la legislació urbanística, preveu la possibilitat de subscriure convenis amb les parts interessades (administració amb competències urbanístiques -ajuntament o Departament de Política Territorial i Obres Públiques-, Agència Catalana de l'Aigua i propietaris), amb la finalitat d'executar el sanejament amb les adequades condicions per tal que puguin ser recepcionades per l'ajuntament, que és qui haurà d'assumir la condició d'ens gestor. Aquest conveni només pot obligar econòmicament l'Agència en els casos que tingui interès com a responsable del sanejament de les aigües residuals domèstiques de nuclis consolidats. S'adjunta a l'annex 7 una proposta de conveni guia, elaborat amb l'objectiu de formalitzar el compromís de col·laboració en matèria de sanejament de creixements urbanístics, que té caràcter orientador i supletori en defecte d'altres instruments que responguin al mateix criteri.

L'adopció de l'esmentat conveni entre l'Administració urbanística, l'Agència Catalana de l'Aigua i els propietaris, en aquells casos on el sistema públic de sanejament al qual es prevegi connectar un determinat creixement urbanístic es trobi a uns nivells de saturació d'entre el 80 i el 100 per cent pel que fa a cabal o a càrrega contaminant i es produeixi un risc d'incompliment de la normativa comunitària, quedarà condicionat a la inclusió en el Programa d'actuació territorial (PAT) de l'Agència Catalana de l'Aigua.

L'Agència només finançarà despeses d'explotació dels sistemes de sanejament a partir del

moment en què l'ajuntament els hagi recepcionat, la qual cosa es produeix quan els propietaris hagin acomplert les seves obligacions, de conformitat amb el Decret legislatiu 1/2005, de 26 de juliol, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei d'urbanisme.

L'Agència posarà en coneixement de les autoritats urbanístiques l'existència d'urbanitzacions que no compleixin els requisits exigits per la legislació vigent (cal recordar que aquesta obligació dels propietaris es trobava ja reconeguda en el Reial decret 3288/1978, de 25 d'agost, que aprovà el Reglament de gestió urbanística), per tal que adoptin les mesures adients de conformitat amb la normativa urbanística.

Referent als creixements urbanístics, en condicions reglades es tramita una figura de planejament urbanístic que requereix informe preceptiu de l'Agència Catalana de l'Aigua sobre la bondat o idoneïtat de la solució del sanejament prevista, entre d'altres. Cas de ser insuficient, l'Agència informará desfavorablement. Finalment, un cop recepcionada la urbanització per part de l'ajuntament, aquest sol·licita la inclusió de la infraestructura de sanejament en alta al Pla de sanejament de Catalunya, que es fa càrrec dels costos derivats de la seva explotació en els termes previstos en el present programa.

Els desenvolupaments urbanístics es poden trobar amb situacions diverses:

Hi ha depuradora pública. Si té capacitat no cal ampliar, i si no en té l'Agència fa l'ampliació. En tots dos casos, tant si la depuradora té capacitat per les noves aportacions com si no té tal capacitat, la urbanització ha d'afrontar el cost econòmic de la seva part proporcional d'inversió per a totes les infraestructures del sistema de sanejament: col·lectors en alta, estacions de bombament, tancs de retenció, fases de tractament de la depuradora i l'emissari terrestre i/o submarí. L'operació es concretarà a través d'un conveni entre les parts.

No hi ha depuradora pública, però l'Agència la té prevista o programada. S'avalua la conveniència de realitzar l'execució de la infraestructura conjuntament entre la urbanització privada i l'Agència. Si és convenient, sota la figura administrativa oportuna (conveni) cadascuna de les dues parts fa l'aportació econòmica proporcional (incloent tots els conceptes subjectes a despesa com la redacció del projecte, l'expropiació de terrenys, etc.) i segons la programació derivada de l'increment poblacional i la disponibilitat pressupostària, l'Agència n'executa les obres.

Si és convenient que la infraestructura no sigui conjunta, l'Agència autoritzarà l'execució del sistema de sanejament propi amb les condicions necessàries que garanteixin la recepcionabilitat de les obres un cop assumides per l'ajuntament. Arribat aquest punt, el mateix ajuntament sol·licita a l'Agència la incorporació de la depuradora al Pla de sanejament de Catalunya, amb l'efecte que el cost d'explotació vagi a càrrec del cànon de l'aigua.

Les urbanitzacions que es resolguin amb sistemes de sanejament de més de 2.000 habitants equivalents, s'incorporen al Programa d'actuació del PSARU 2005, ja que es consideren nuclis urbans convencionals. Respecte a les urbanitzacions sanejables amb sistemes de menys de 2.000 habitants equivalents, l'Agència finan-

carà les obres de sanejament en alta sempre i quan hagin adoptat els mecanismes econòmics amb càrrec als usuaris que els doti dels recursos econòmics necessaris per fer executiva la contribució a les obres del projecte d'urbanització aprovat, o d'altres instruments que els ajuntaments hagin establert amb aquesta finalitat. En aquest sentit, per a les urbanitzacions a sanejar amb sistemes de menys de 2.000 habitants equivalents, el termini d'acreditació per ser objecte de finançament de les obres de sanejament en alta és el 31 de desembre de 2010.

Aquesta condició afecta tant nous sistemes de sanejament com la connexió d'urbanitzacions a sistemes existents. En el cas de sistemes nous, la identificació és fàcil, són els que estan detallats a l'annex 2 com a actuacions candidates a la programació. Quan es tracta de connexions a sistemes existents en alta, la identificació no s'ha fet, ja que en una mateixa actuació es barregen connexions de nuclis consolidats i d'urbanitzacions.

En el cas concret del creixement industrial, aquests desenvolupaments estan subjectes a les determinacions del PSARI 2003 i el Reglament dels serveis públics de sanejament. L'esforç a fer és doble: millorar el comportament de les indústries ja connectades i incrementar el rigor en la resolució de les noves sol·licituds de connexió.

En els sistemes amb significativa càrrega d'origen industrial, cal reduir els límits d'emissió de cada establiment per sota dels autoritzats, tal com està previst al PSARI 2003 (i sempre per sota dels del Reglament dels serveis públics de sanejament). Si el conjunt ja reduït és encara inassolible pels objectius de qualitat del medi, cal determinar aquell abocament industrial que sigui viable desconnectar i valorar-ne el cost. Si no és viable o no és suficient per assolir els esmentats objectius, s'ha d'analitzar la viabilitat de desconnectar la part domèstica i tractar-la per separat del sistema actual.

En el cas de noves connexions industrials, i amb les premisses del PSARI 2003 (conveniència, capacitat, proporcionalitat,...) i del Reglament dels serveis públics de sanejament (nivells,...), s'afegeix el desglossament del cost d'inversió. El motiu és que, en l'àmbit de planejament urbanístic, és desconegut el tipus d'indústria que finalment s'hi instal·larà i no es pot valorar la qualitat dels abocaments (tot i que s'espera que se situï entre el domèstic i el límit superior del Reglament dels serveis públics de sanejament). Davant d'aquesta incertesa el corresponent conveni amb el polígon (o figura urbanística pertinent) considerarà una reserva en concepte de càrrega bàsica o general per a la inversió de depuradora (o ampliació) i que sigui proporcional, per exemple, a la superfície urbanitzable. Un segon component per a la part d'inversió ve obligada a l'hora de determinar-se l'autorització concreta d'abocament de cada establiment particular, i s'ha d'habilitar una segona reserva per compensar el dimensionament ocupat per la sobrecàrrega. Atesa l'experiència de més de quinze anys de sanejament, l'assumpció dels costos d'explotació derivats de la sobrecàrrega és significativa a partir d'una aportació del 30% entre aigua urbana i aigua industrial. És en aquest sentit que només s'admetran noves connexions industrials quan l'aportació d'aigües industrials no superi el 30% del total de la càrrega de disseny de l'EDAR.

Pel que fa a l'explotació, s'ha de tenir en compte que allà on la càrrega sigui més contaminant que l'equivalent a domèstica sigui compensat basant-se en l'autorització, la declaració d'abocament i les inspeccions (si escau), per revisions anuals en concepte de sobrecoast d'explotació.

6.5 Foment de la reutilització d'aigua.

Una de les peces estratègiques per a la gestió dels recursos hídrics a Catalunya, en el marc de la política de l'aigua, és la reutilització de les aigües depurades. La regeneració d'aquestes és el mitjà pel qual alguns usos poden satisfer la seva demanda amb aigua de qualitat inferior a la prepotable. En aquestes condicions, la balança tendirà a l'equilibri entre demanda i satisfacció a un cost que els beneficiaris hauran de suportar. El futur PRAC determinarà aquelles reutilitzacions que siguin viables amb la identificació de tots els agents i establirà els nivells de qualitat exigida a l'aigua regenerada. Aquests nivells de qualitat en funció dels usos són més exigents que els proposats per l'Organització Mundial de la Salut (OMS) i més laxos que els utilitzats per l'Administració nord-americana (el títol 22 de Califòrnia).

Associat a la reutilització, la percepció dels usuaris porta sovint la sensació de risc, però l'Agència ha de promoure la reutilització d'aigües en usos existents (no nous) amb la corresponent garantia en el servei de subministrament de la matèria primera: l'aigua depurada.

6.6 Abocament dels sobreexidors.

En el context del sanejament, i arribats al punt actual de quasi total desenvolupament del sanejament de les grans aglomeracions i del plantejament a mitjà termini de resolució de les aglomeracions menors, no podem deixar de banda el sanejament dels abocaments produïts en temps de pluja. La majoria de sistemes de clavegueram i col·lectors són unitaris, la qual cosa provoca que, per damunt d'una determinada dilució, el sistema aboca al medi un volum d'aigua que té incorporada una contaminació ja sigui d'aportació dels dipòsits en les mateixes canonades com de l'arrossegada per "neteja" del sòl en el desguàs. Això produeix que, encara que en temps sec el sistema de sanejament funcioni correctament, amb una certa freqüència el medi rep uns abocaments dels sobreexidors que provoca l'incompliment dels objectius de qualitat uns 10, 15, 30 dies l'any segons els casos. Des de l'Agència es promou un futur Programa de prevenció d'abocaments de descàrrega de sistemes unitaris en temps de pluja (AntiDSU), en el qual s'identificaran els punts on es produeixen aquests abocaments i es recomanin les actuacions que permetin reduir-ne els efectes a la major proporció possible a un cost assumible, d'acord amb el repartiment competencial.

—7 Mesures d'intervenció

La relació d'infraestructures que acompanya el present PSARU 2005 és la mateixa, en termes generals, que l'aprovada l'any 2002 amb algunes diferències. Aquestes són degudes a l'actualització dels llistats originats de diverses àrees de l'Agència, al creuament amb les dades obtingudes a partir de la recent edició del document IMPRESS basats en els articles 5, 6 i 7 de la DMA 2000/60/CE (assoliment objectius qualitat masses d'aigua i risc d'incompliment) i també a noves consideracions respecte de la

capacitat de l'Agència d'inversió en casos on l'assumpció dels costos ha de ser feta per les persones o entitats definides específicament per la Llei sectorial (cas d'urbanitzacions tant residencials com industrials).

Així doncs el present capítol exposa les actuacions que resten incloses al nou Programa i les que, després d'aparèixer en algun moment de l'existència del PSARU, finalment no han estat considerades.

7.1 Actuacions considerades

El primer Programa proposava l'execució d'uns 300 sistemes de sanejament per a les aglomeracions majors (més de 2.000 habitants equivalents), a tot Catalunya. El PSARU 2002 preveia ja uns 1.700 sistemes (comptant els del primer Programa) i una relació d'actuacions no detallada en excés, que afectaven sistemes existents no deguts a connexions de nuclis pendents de ser resolts.

L'actual PSARU 2005 fa una reprogramació de les obres noves i fa ordenament una llista exhaustiva i concreta d'actuacions en sistemes existents. Per a les primeres, es passa dels dos escenaris del PSARU 2002 (2002 a 2005 i 2006 a 2015) a dos nous escenaris en la versió actual (2005 a 2008 i 2009 a 2014). Aquests nous escenaris vénen determinats per les previsions del contracte programa amb el Govern de la Generalitat, en fase d'elaboració, i que suposen uns elevats nivells d'inversió anual. El resultat de la nova programació permetria assolir el mateix nivell de compliment que es deriva del PSARU 2002 repartint la càrrega inversora de manera més homogènia.

En el primer escenari (2006 a 2008) resten, de les noves actuacions, les que vénen imposades per la Directiva 91/271/CE i les que estan afectant captacions d'aigua de boca (masses d'aigua a protegir segons la Directiva marc).

Les actuacions sobre sistemes existents s'ordenen de tal manera que quedin en el primer escenari aquelles que siguin d'obligat compliment i afectin la contaminació concreta del medi i d'alguns usos prioritaris.

L'ordre implícit considerat a la relació d'actuacions i la seva programació obeeix a:

Actuacions en execució.

Actuacions en relació a incompliments (o en risc d'incompliment) de totes les obligacions legals. En concret els biològics pels sistemes de més de 2.000 habitants equivalents i tots els tractaments adequats pels sistemes de menys de 2.000 habitants equivalents.

Prevenció de masses d'aigua a protegir.

Actuacions de reducció de la presència d'amoni als rius.

Actuacions amb compromisos de finançament de fons europeus.

Actuacions correctives de sistemes en servei.

Obres de millora per a la gestió dels fangs.

Actuacions noves de major a menor impacte sobre el medi.

Aquells casos de xarxes de clavegueram amb incorporació d'aigües paràsites requeriran d'actuacions d'arranjament per part de l'administració local com a condició prèvia a la intervenció de l'Agència Catalana de l'Aigua.

A l'annex 1 d'aquest document es detallen les actuacions de sanejament finalment programades a desenvolupar abans de ser exigibles per la Directiva marc de l'aigua per a l'any 2015. En

els sistemes amb població equivalent inferior a 2.000 habitants equivalents, i no previstos al primer escenari, el tractament proposat és més exigent que l'adequat segons els termes de la Directiva 91/271/CE. Dit d'una altra manera, els abocaments de totes les aglomeracions no objecte d'actuacions del primer escenari (de sistemes de menys de 2.000 habitants equivalents) ja reben actualment un tractament adequat.

L'Agència prioritzarà l'execució de nous sistemes de sanejament sempre que hi hagi el compromís explícit de l'administració local que se'n responsabilitzi com a ens gestor. En cas de coincidència temporal de dues actuacions, una de les quals tingui al darrera una administració actuant executiva i l'altra no la tingui, l'Agència impulsarà amb més celeritat la resolució de la primera.

Les actuacions derivades de l'explotació i manteniment dels sistemes de sanejament que tinguin cabuda a la partida de reposició i millores, seran executades per aquesta via. Si excedeixen aquesta capacitat s'incorporaran a la programació. Això significa que l'annex 1 no preveu algunes actuacions que s'executaran amb càrrec al pressupost d'explotació.

7.2 Actuacions no considerades.

Respecte del PSARU 2002, el PSARU 2005 opta per no considerar determinades actuacions que anaven destinades a resoldre el sanejament de determinades urbanitzacions i activitats econòmiques concretes així com d'altres derivades d'una insuficient intervenció administrativa. Es detalla annexa (annex 2) el conjunt d'actuacions que respecte del PSARU 2002 deixen de ser objecte del finançament per part de l'Agència.

En un primer apartat, es fa referència a les actuacions que, després d'haver estat preses en consideració, resten com a candidates a incorporar-se al Programa. Es tracta principalment d'urbanitzacions, que van aparèixer al PSARU 2002, i que corresponen a sistemes de sanejament de menys de 2.000 habitants equivalents. Per poder ser finançades hauran de demostrar l'execució de les seves obligacions en el termes exposats a l'apartat 6.4. El segon apartat de l'annex 2 detalla les actuacions que no són objecte del finançament de l'Agència perquè no suposen millores al medi, ja que es tracten d'activitats econòmiques d'interès particular, i en algun cas perquè són alternatives a una actuació ja programada.

Cal tenir present que els programes, tot i que ordenen la conducta de l'Administració, han de tenir un grau de flexibilitat suficient per permetre'ls adaptar-se a les necessitats i exigències de l'interès públic. Per aquest motiu, l'article 25 del TRLMAC preveu un procediment per a la inexecució d'obres i actuacions previstes a la planificació hidrològica i per a la incorporació d'obres i actuacions no previstes. En aquest sentit, caldrà establir un protocol per executar actualitzacions sistemàtiques de la programació.

Les esmentades actualitzacions incorporaran necessitats sobrevingudes com per exemple:

Sistemes de l'annex 2 candidats a la programació que hagin obtingut el dret de ser finançades per l'Agència.

Actuacions per pal·liar situacions d'incompliment en els paràmetres d'abocament al medi (per noves connexions, per requeriments del mateix medi, per col·lapse d'elements estructurals, per mal funcionament d'equips...).

Segregació d'abocaments en sistemes de marcat caràcter industrial, segons el Pla especial de reordenament d'abocaments (PERA).

D'altra banda, s'estableix una definició única per al terme "sistema de sanejament en alta", que suposa la reconsideració de l'abast competencial i inversor de les infraestructures a desenvolupar per l'Agència.

Es defineix sistema de sanejament en alta com el conjunt de béns (de domini públic) constituït per l'estació depuradora d'aigües residuals, els col·lectors en alta i els col·lectors de restitució de l'aigua tractada al medi. Aquesta definició és compatible amb la definició del Decret legislatiu 3/2003 i del Decret 130/2003. A l'annex 4 s'exposa una detallada explicació que aprofundeix en aquests aspectes. Les entitats municipalistes i l'Agència Catalana de l'Aigua es comprometen mútuament a continuar i potenciar encara més la creació d'elements positius de col·laboració que permetin als ajuntaments disposar de prou capacitat de gestió assumida i/o recuperada en l'àmbit del sanejament com per disposar d'un marc temporal més avançat i d'acord amb les responsabilitats inherents de cadascuna de les parts. En aquest sentit, ha de ser possible que, no més tard del 31 de desembre de 2012, any en el qual caldrà procedir a la revisió del PSARU, els ens locals desenvolupin els instruments actuals o d'altres de nous per atendre amb suficiència les despeses derivades de l'explotació, conservació, manteniment i reposició de la inversió derivada de les noves instal·lacions de sanejament associades. Respecte a l'explotació de les instal·lacions de sanejament en alta ja existents, es mantindrà el règim econòmic actual.

Ahora, el PSARU 2005 finançarà la inversió de les instal·lacions de sanejament en alta corresponents a tots aquells planejaments urbanístics parcials i planejaments urbanístics derivats aprovats amb anterioritat al 31 de desembre de 2005, i que no continguin un pronunciament específicament contrari de l'Agència. No obstant l'anterior, i atès que la definitiva definició de les instal·lacions de sanejament en alta com a instal·lacions de sanejament en alta o en baixa s'ha de produir com a molt tard el 31 de desembre de 2015, l'Agència podrà assumir exclusivament fins a aquesta data la inversió de les instal·lacions de sanejament associades, sense que això no suposi que sota determinades circumstàncies pugui informar-se en el sentit que les instal·lacions de sanejament en alta aniran a càrrec del planejament i, per tant, seran una càrrega a preveure en els projectes de reparcel·lació. Per això es revisaran totes les al·legacions produïdes al PSARU 2002 i 2005 per incloure les que responguin a aquest esperit.

7.3 Procediment d'aprovació i de revisió.

El procediment que cal seguir per aprovar i per modificar aquest instrument de planificació és el definit a la Llei 7/1994, de 8 de maig, per la qual es modificava la Llei 7/1991, de 7 de novembre, de reforma de la Junta de Sanejament, adaptat a l'actual organització de l'Administració hidràulica de Catalunya:

Aprovació inicial del Consell d'Administració.

Tràmits d'audiència institucional i d'informació pública.

Dictamen del Consell per a l'ús sostenible de l'aigua.

Aprovació provisional del Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge eleva el Projecte de programa al Govern.

Aprovació definitiva del Programa o de la seva revisió per Acord de Govern.

—8 Control

Un aspecte fonamental per garantir el funcionament dels sistemes de sanejament i en conseqüència el bon estat del medi receptor és el control dels fenòmens que hi poden afectar.

Totes i cadascuna de les consideracions fetes en aquest document poden arribar a ser inoperants si el Programa no proposés un seguit de recomanacions (com a eina per a l'ens gestor, ja sigui l'Agència o l'administració actuant corresponent) per a l'assoliment dels objectius d'una forma ordenada i estricta tals com:

Pla especial de reordenament d'abocaments en el TOP 27 (PERA Top27), de les depuradores amb més proporció industrial en els afluents i amb més dificultat de funcionament i elevat cost d'explotació. Es proposa l'avaluació de les autoritzacions de cada establiment (o dels de més incidència), de la seva declaració d'abocament i de les inspeccions i expedients sancionadors si s'escau. L'anàlisi cal plantejar-lo tant en particular com en global del sistema, i centrat en la idoneïtat per la qualitat en el medi receptor. Cal identificar costos, d'inversió i d'explotació, i alternatives en la connexió i la desconexió. El resultat ha de ser un document de propostes de solució que identifiqui responsables i responsabilitats, terminis, costos i repercussions previsibles per a cada agent.

Protocol de programació de la Inspecció a establiments industrials (especialment els connectats a sistema). Cal ajustar el règim de les inspeccions al comportament dels establiments, als paràmetres candidats de ser abocats i a la qualitat del medi receptor. En la vessant econòmica, en termes globals un resultat de l'aplicació de l'esmentat protocol és la reducció dels costos en inspecció, si més no per la no-realització d'anàlitzes que no aporten informació significativa.

Règim d'explotació dels sistemes de sanejament amb excedent de tractament. Abans de l'establiment d'aquest règim, cal identificar els efectes de la disminució de tractament amb exemples reals, ja siguin obligats (desbast i emissor en servei ara) o forçats (depuradora amb tractament secundari funcionant aturat). Els efectes cal valorar-los sota la perspectiva legal (paràmetres condicionats per directiva, llei, etc.) i sota la perspectiva mediambiental més àmplia (sense menystenir la capacitat de depuració del mar i els beneficis potencials d'abocar-hi càrrega orgànica). El règim ha d'afirmar quins sistemes, en quins períodes (o sota quines condicions) i fins a quin nivell poden funcionar d'una manera menys intensiva de tractament de les aigües residuals. Una memòria econòmica que acompanyi el règim proposat ha de ser el mitjà econòmic que justifiqui una mesura d'aquest estil.

Automatització, sobre una mateixa plataforma, del funcionament de les depuradores i de l'estat del medi (tant en l'aspecte quantitatiu com en el qualitatiu). Per als recursos regulats i en trams de riu que condicionin la funcionalitat d'usos prioritaris (abastament), els abocaments d'EDAR que hi puguin arribar han de ser co-

neguts, per eventualment poder-ne corregir els efectes. Aquesta tasca de vigilància automàtica és especialment requerida en episodis de sequera i poca dilució.

—9 Plans directors de clavegueram

El clavegueram municipal és el mitjà a través del qual les aigües residuals urbanes arriben als sistemes de sanejament. Per poder garantir la millor solució global és indispensable disposar d'una informació bàsica que es pot anomenar Pla director de clavegueram.

La característica del sistema públic de sanejament és que es tracta d'un conjunt de béns de domini públic interrelacionats en un tot orgànic. Aquest fet determina que la insuficiència del clavegueram municipal o un grau de manteniment baix repercuteixi negativament en el sistema públic de sanejament en alta, amb els conseqüents efectes negatius sobre el medi receptor.

Tenint en compte la vinculació que hi ha entre aquests sistemes de sanejament, es va determinar que la Llei d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua atorgués a la Generalitat la competència no només per determinar la política de sanejament sinó també per coordinar les administracions amb competències en la matèria.

La justificació de la promoció dels plans directors de clavegueram es basa en arguments tant de caire quantitatiu com qualitatiu.

A) Arguments quantitius:

La proporció de població que viu a les ciutats ha sofert un increment extraordinari: el 1800 només un 1% de la població mundial vivia a ciutats de més de deu mil habitants. El 1960 aquesta proporció era del 20% i es preveu que l'any 2025 arribi al 65%. Aquest fet té una doble implicació: d'una banda les xarxes de les ciutats són més complexes dia rere dia i d'altra, la impermeabilització que suposa la creixent urbanització dona cabals punta més i més extrems a les xarxes de clavegueram.

B) Arguments qualitatius:

Molts cops, el nou sistema de drenatge s'ha projectat sense prou coordinació amb la resta de la xarxa de clavegueram, sense estudiar les possibles influències a les conques aigües avall de la nova urbanització.

En conseqüència, a moltes ciutats s'estan patint problemes d'inundacions, d'impacte dels abocaments en temps de pluja, etc. Es tracta, per tant, d'assolir tres objectius mitjançant la planificació del drenatge urbà: protecció davant inundacions, protecció ambiental del medi receptor i protecció higiènica dels habitants de la ciutat.

—10 Pressupost i termini d'execució

10.1 Resum del pressupost.

El valor total d'inversió en sanejament previst segons el present Programa es desglossa com segueix.

A: actuacions; P: pressupost (M€ s/IVA).

Període	A	P
2006/2008	667	508,7
2009/2014	1.118	368,1
Total	1.785	876,8

Dins del primer escenari (2006/2008) les actuacions queden agrupades de la següent manera:

A: actuacions; P: pressupost (M€ s/IVA).

Temàtica	A	P
Programa d'actuació territorial (PAT)	236	119,6
Concessions d'obra pública	151	122,0
Fons de cohesió	34	13,9
PHN*	30	126,0

Temàtica	A	P
Captacions d'aigua potable	12	7,0
Directiva 91/271	34	23,0
Reducció d'amoní en el medi	20	14,0
Aigües blanques	25	11,6
Fangs a EDAR (no posttractaments)	35	10,0
Ampliació EDAR	14	9,8
Col·lectors	33	9,5
Varis (al·legacions, etc.)	43	42,3

*Obres alternatives al Pla hidrològic nacional

El total d'actuacions de l'annex 2 candidates a incorporar-se al Programa són:

Actuacions	Pressupost (M€ s/IVA)
179	54,2

Així mateix, s'afegeix el total d'actuacions de l'annex 2 que han estat descartades:

Actuacions	Pressupost (M€ s/IVA)
225	176,9

Les fonts d'informació que configuren la valoració de les actuacions són heterogènies. El pressupost de cada actuació del present Programa és orientatiu, en alguns casos (per exemple quan hi ha projecte) la valoració és més acurada, i en d'altres (per exemple pels nous sistemes planificats) el marge d'error és més gran. Les quantitats expressades ho són en euros constants.

10.2 Termini d'execució.

Els límits temporals per a l'execució de les actuacions esmentades abans, se situen de la següent manera:

En el primer escenari a 31 de desembre de 2008; en el segon a 31 de desembre de 2014. En aquest segon escenari hi ha dos períodes considerats: el parcial primer s'estableix el 31 de desembre de 2011.

Com a mostra d'un marc de relació de mútua confiança que faci possible l'avanç en el sanejament, el text programari del PSARU 2005 reflectirà específicament la possibilitat que les administracions actuants puguin avançar l'execució d'infraestructures de sanejament en alta del seu àmbit de gestió respecte a la programació prevista des de l'Agència. Caldrà, en conseqüència, dotar-se dels corresponents instruments convencionals on s'hi especifiquin les condicions tant tècniques com administratives i financeres que facin possible aquest avançament.

10.3 Pla econòmic i financer.

L'execució material de les infraestructures previstes en el PSARU es porta a terme per part de l'Agència Catalana de l'Aigua a través del Programa d'actuació territorial (en endavant PAT). El PAT és l'instrument de programació i execució de les actuacions previstes en els diferents instruments de planificació de l'Agència Catalana de l'Aigua, entre els quals s'inclou el PSARU. Així doncs, les actuacions planifica-

des en el PSARU es porten a terme a partir de la seva programació, d'acord amb el seu horitzó temporal d'execució material a través del PAT.

El termini que transcorre entre la planificació d'una determinada actuació i la seva execució material i posada en funcionament és variable en funció d'aquesta. Per posar en marxa totes i cadascuna de les infraestructures que es preveuen en la planificació aprovada (PSARU) és necessari:

La redacció del projecte constructiu.

Sotmetre el projecte a informació pública.

L'aprovació del projecte.

La disposició dels terrenys.

La licitació i adjudicació de l'obra.

L'execució material de l'obra i la posada en funcionament.

En general, es tracta de tramitacions administratives que habitualment no poden realitzar-se de forma concurrent, sinó que han de realitzar-se d'una manera seqüencial. Aquesta circumstància suposa que des que es redacta un projecte fins que la infraestructura es posa en funcionament sovint transcorren no només uns quants mesos, sinó que a vegades calen alguns anys.

El règim econòmic financer de la programació de les actuacions (PAT) s'instrumenta a través del Programa d'actuació d'inversions i finançament (en endavant PAIF). El PAIF realitza una projecció temporal dels recursos que raonablement s'estima que s'obtidran en els propers anys (2006-2010) i la projecció de les necessitats financeres que comportarà realitzar les actuacions programades en aquest període. En el cas de l'Agència Catalana de l'Aigua, aquest Programa d'actuació d'inversions i finançament s'inclou dins del contracte programa a formalitzar amb el Govern de la Generalitat. El contracte programa, a banda de contemplar l'esmentat PAIF, estableix les obligacions recíproques entre l'Agència Catalana de l'Aigua i el Govern, així com els diferents instruments i mecanismes que el Govern facilita a l'Agència Catalana de l'Aigua per poder assolir els nivells de servei establerts en el contracte programa, així com els volums d'inversió que en termes globals l'Agència Catalana de l'Aigua ha de realitzar en cadascun dels anys considerats en el contracte programa. Obviament, les previsions econòmiques de les inversions del contracte programa es corresponen amb l'execució material de les actuacions, o dit amb més precisió, amb les necessitats financeres que es deriven de l'execució material de les actuacions programades en el PAT.

Les actuacions de l'àmbit del sanejament que es preveuen en el PAIF del contracte programa 2006-2010 (437,16 milions d'euros), representen l'execució material del 85,93% de les inversions previstes (508,7 milions d'euros) en el primer horitzó del PSARU 2006-2008. Aquesta distribució temporal fa preveure que l'execució material del 100% de les actuacions del primer escenari del PSARU s'assolirà en l'any 2011.

D'acord amb aquest context, l'execució material de les actuacions previstes en el PSARU es realitzarà entre els anys 2006 i 2011, si bé abans del 31 de desembre de 2008 hauran estat programades i iniciades totes les actuacions englobades en el primer escenari del PSARU. D'aquesta manera a través del PAT s'adequa-

rà la planificació (PSARU) amb les projeccions i esquema de finançament (PAIF) que resulta del contracte programa que s'espera que aprovi el Govern en el propers mesos.

El segon escenari previst en el PSARU (2009-2014) no preveu el marc financer del contracte programa 2006-2010, atès que, tal com s'ha exposat anteriorment, el contracte programa es basa en la programació i execució material de les actuacions i de les necessitats financeres que se'n deriven. No obstant això, el contracte programa sí que recull la voluntat de les parts de donar-hi continuïtat, així com de les necessitats futures corresponents a l'execució material de les actuacions planificades en el segon escenari 2009-2014.

La conciliació entre els escenaris de planificació (PSARU) 2006-2008 i 2009-2014 amb les projeccions del contracte programa en tràmit d'aprovació és la següent:

PSARU document de planificació Aprovat pel Consell d'Administració Agència Catalana de l'Aigua 22/12/2005			Esborrany del contracte programa En tràmit d'aprovació
	Període	Import	
Import			
1r escenari	2006-2008	508,7	Execució material 2006-2008 (a)
235,0 (c)			Execució material 2009-2010
202,2 (c)			Execució material 2011
71,5 (c)			
Total M€ 1r escenari		508,7	Total M€
508,7			
2n escenari	2009-2010	122,7	Execució material 2011 i següents
368,1			
	2011	61,4	
	2011-2014	184,1	
Total 2n escenari		368,1	Total execució material a partir del 2011 M€
368,1			
Total 1r+2n escenari M€		876,8	Total M€
876,8			

(a) Inclou l'execució material, de 161,49 milions d'euros, més l'execució via concessió, de 73,47 milions d'euros.

(b) El segon escenari es preveu agregadament al PSARU. A efectes comparatius, s'ha realitzat una distribució lineal.

(c) El primer escenari del PSARU, 508,7 milions d'euros, s'executarà segons el contracte programa en tràmit entre els anys 2006 i 2011.

(d) Les actuacions del segon escenari del PSARU queden recollides en la clàusula sobre la continuïtat del contracte programa en tràmit.

Com a conseqüència del que s'ha exposat anteriorment, el PSARU aprovat és l'instrument de planificació a partir del qual es vehicula la programació de les actuacions relatives al sanejament de les aigües residuals urbanes dels municipis de Catalunya, que s'executaran d'acord el marc financer previst en el contracte programa, actualment pendent de formalització. No obstant això, durant la vigència del contracte programa, les previsions d'execució material de les actuacions podran revisar-se i, si s'escau, adequar-se anualment, en funció de la maduresa dels projectes i dels recursos que addicionalment s'hi puguin assignar.

ANNEXOS

Annex 1: Actuacions programades.

Annex 2: Actuacions no programades.

Annex 3: Condicions de connexió PSARI 2003.

Annex 4: Sanejament en alta, en baixa i instal·lacions de sanejament associades.

Annex 5: Objectius de qualitat.

Annex 6: Plans directors de clavegueram.

Annex 7: Model de conveni guia.

Annex 8: Actuacions amb ens gestor indicatiu.

Annex 9: Ubicació de les EDAR a Catalunya.
(06.179.012)

✱

**DEPARTAMENT
DE LA PRESIDÈNCIA****RESOLUCIÓ**

PRE/2368/2006, de 12 de juliol, de nomenament del senyor Jordi Àngel Jauset Berrocal com a director de l'Oficina de Comunicació del Govern del Departament de la Presidència.

Atès el que disposa l'article 12 del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública (DOGC núm. 2509A, de 3.11.1997);

Vist el Decret 2/2005, d'11 de gener, sobre el règim jurídic del personal eventual de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 4300, de 13.1.2005);

En ús de les atribucions que em confereix la legislació vigent de la Generalitat de Catalunya,

RESOLC:

—1 Nomenar el senyor Jordi Àngel Jauset Berrocal director de l'Oficina de Comunicació del Govern del Departament de la Presidència, amb les obligacions i els drets inherents al càrrec.

—2 Les funcions d'aquest lloc de treball són les que li corresponen d'acord amb el que estableix l'article 2.1 del Decret 331/2004, de 20 de juliol, de reestructuració de la Secretaria de Comunicació del Departament de la Presidència.

—3 Les retribucions d'aquest lloc de treball són assimilades a les que corresponen a un/a director/a general.

—4 Contra aquesta Resolució que exhaureix la via administrativa les persones interessades poden interposar, potestativament, i d'acord amb el que estableixen l'article 116 i següents de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, modificada per la Llei 4/1999, de 13 de gener, recurs de reposició davant el mateix òrgan que l'ha dictada en el termini d'un mes a partir de l'endemà de la seva publicació, o bé recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en el termini de dos mesos a partir de l'endemà de la seva publicació, de conformitat amb l'article 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, sens perjudici que puguin interposar qualsevol altre recurs que considerin convenient per a la defensa dels seus interessos.

Barcelona, 12 de juliol de 2006

P. D. (Resolució PRE/2207/2006,
DOGC de 4.7.2006)

RAMON GARCÍA-BRAGADO I ACÍN
Secretari general
(06.194.018)

RESOLUCIÓ

PRE/2369/2006, de 12 de juliol, de nomenament de la senyora Pilar Casanova Seuma com a directora de Continguts de la Direcció General d'Atenció Ciutadana.

Atès el que disposa l'article 12 del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública (DOGC núm. 2509A, de 3.11.1997);

Vist el Decret 2/2005, d'11 de gener, sobre el règim jurídic del personal eventual de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (DOGC núm. 4300, de 13.1.2005);

En ús de les atribucions que em confereix la legislació vigent de la Generalitat de Catalunya,

RESOLC:

—1 Nomenar la senyora Pilar Casanova Seuma directora de Continguts de la Direcció General d'Atenció Ciutadana del Departament de la Presidència, amb les obligacions i els drets inherents al càrrec.

—2 Les funcions que corresponen a aquest lloc de treball són:

a) Definir, coordinar i dirigir la creació i la publicació dels continguts que genera la Direcció General d'Atenció Ciutadana.

b) Garantir la coherència de la línia editorial dels continguts de la Generalitat a Internet en termes de qualitat i veracitat.

c) Garantir la coherència de la línia editorial dels continguts de la Generalitat a través de la revista *InfoCatalunya* en termes de qualitat i veracitat.

—3 Les retribucions d'aquest lloc de treball són les corresponents a un lloc de funcionari/ària del grup A, nivell de destinació 28 i complement específic de 28.847,28 euros anuals.

—4 Contra aquesta Resolució que exhaureix la via administrativa, les persones interessades poden interposar, potestativament, i d'acord amb el que estableixen l'article 116 i següents de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, modificada per la Llei 4/1999, de 13 de gener, recurs de reposició davant el mateix òrgan que l'ha dictada en el termini d'un mes a partir de l'endemà de la seva publicació, o bé recurs contenciós administratiu davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en el termini de dos mesos a partir de l'endemà de la seva publicació, de conformitat amb l'article 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, sens perjudici que puguin interposar qualsevol altre recurs que considerin convenient per a la defensa dels seus interessos.

Barcelona, 12 de juliol de 2006

P. D. (Resolució PRE/2207/2006,
DOGC de 4.7.2006)

RAMON GARCÍA-BRAGADO I ACÍN
Secretari general
(06.194.017)

**DEPARTAMENT
D'EDUCACIÓ I UNIVERSITATS****RESOLUCIÓ**

EDU/2371/2006, d'1 de juliol, de cessament i nomenament del president del Consell Escolar Territorial al Vallès Occidental.

D'acord amb el que estableix el Decret 184/1988, d'11 de juliol, sobre la composició i la constitució dels consells escolars territorials, formen part d'aquests consells escolars els directors territorials respectius.

L'article 11 de la Llei 25/1985, de 10 de desembre, dels consells escolars, estableix que els presidents dels consells escolars territorials són nomenats d'entre els seus membres pel conseller d'Educació i Universitats.

Per tot això,

RESOLC:**Article 1**

El senyor Eduard Galceran i Canals cessa com a president del Consell Escolar Territorial al Vallès Occidental.

Article 2

Es nomena la senyora Anna Riuró de Blas presidenta del Consell Escolar Territorial al Vallès Occidental.

Barcelona, 1 de juliol de 2006

JOAN MANUEL DEL POZO I ÀLVAREZ
Conseller d'Educació i Universitats
(06.192.137)

